

Vyvolání stávky jest »nebezpečím« po rozumu § 87 tr. zák. pouze tehdy, stalo-li se v úmyslu, by jím byla způsobena škoda na cizím majetku ve větším rozsahu.

(Rozh. ze dne 3. října 1921, Kr I 295/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 28. ledna 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 98 lit. b) tr. zák., vyhověl jí však, pokud byl stěžovatel zmíněným rozsudkem uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 87 tr. zák., rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Proti správnosti odsuzujícího výroku pro zločin dle § 98 b) tr. zák. namítá zmateční stížnost z důvodů § 281 čís. 9 a) a 10 tr. ř., že výrok »My živíme . . . . atd.« obsahuje v sobě nanejvýš přečin dle § 305 tr. zák., nikoliv však zločin dle § 98 lit. b) tr. zák., poněvadž jím nebylo řediteli L-ovi hrozeno přímo. Než zákon v § 98 lit. b) tr. zák. sám výslovně poukazuje na to, že zločin spáchán býti může i vyhrůžkou nepřímou. Stačí, že vyhrůžkou, způsobilou vzbuditi důvodné obavy, někomu zlem v zákoně uvedeném a v úmyslu tamtéž označeném vážně bylo hrozeno. Jelikož výzva ku davu »Ředitele musíme oběsiti« u přítomnosti ředitele L-a, jenž na dvoře továrny s důvěrníkem dělníků vyjednával, může obsahovati ovšem i v ý h r ů ž k u, jakmile pronesena byla v úmyslu, by byla ohroženým slyšena, což nutně vychází ze zjištění, že slovy stěžovatelovými na řediteli zastavení práce mělo býti vynuceno, a jelikož též ostatní zákonné podmínky v rozsudku jsou zjištěny, nelze shledati odsuzující výrok právně pochybeným. Pouhý přečin dle § 305 tr. zák. nemůže již proto přijíti v úvahu.

Odůvodněnou však jest stížnost do odsouzení pro zločin veřejného násilí dle § 87 tr. zák. Nebylo by ovšem zásadně vyloučeno, že by vyvolání stávky, samo o sobě beztrestné, nemohlo opodstatniti zločin dle § 87 tr. zák., poněvadž zákon sám praví, že zločinu toho dopustí se každý, kdo jakýmkoli ze zlomyslnosti předsevzatým činěním přivodí nebezpečí rázu § 85 b) tr. zák. Aby však vyvolání stávky mohlo býti uznáno za tento zločin, musilo by se státi v úmyslu, by jím výsledek § 85 b) tr. zák., zde škoda na cizím majetku ve větším rozsahu, jak na ni výpověď svědka L. poukazuje, byla vyvolána. Úmyslu toho však nalézací soud, jenž se nezabývá ani otázkou, byla-li stěžovateli možnost takové škody, přesahující pravidelné následky stávky, povědoma, v rozsudku nezjistil. Za takových okolností jest však výrok odsuzující stěžovatele pro zločin dle § 87 tr. zák. právně pochybeným. Bylo proto rozsudek ve shora uvedeném rozsahu jako zmatečný zrušiti a další dle § 288 čís. 3 tr. ř. naříditi.

Čís. 554.

Jde o zlomyslné poškození cizího majetku ve smyslu § 85 tr. zák., spáchal-li je manžel na věcech, přinesených manželkou věnem.

(Rozh. ze dne 3. října 1921, Kr II 434/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 9. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku podle § 85 a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvod § 281 čís. 9 a) tr. ř., ježto prý tu není skutkové podstaty zločinu dle § 85 a) tr. zák., nýbrž jde jen o poměr soukromoprávní. Než neprávem. Nesejde na tom, byl-li nábytek, o nějž jde, v době činu vlastnictvím nezletilého dítěte Anny P. Rozhodujícím jest jen, že nebyl vlastnictvím obžalovaného. Soud nalézací zjišťuje, že nábytek koupen a zaplacen byl Františkou W. z vlastních peněz pro její dceru Annu P., čímž stal se vlastnictvím posléze jmenované. I kdyby tedy skutečně, jak zmateční stížnost uvádí, nábytek ten narovnáním mezi manželi P-ovými za sporu o rozvod nebyl přešel do vlastnictví nezl. Anny P-ové, přece byl jen jako vlastnictví Anny P-ové matky pro obžalovaného cizím majetkem a tudíž způsobilým předmětem zločinu dle § 85 tr. zákona. Neprávem poukazuje stížnost na ustanovení § 1218 obč. zák. a judikaturu, dle nichž nábytek nebyl prý výbavou Anny P-ové starší, nýbrž věnem a tudíž po dobu manželství v požívání obžalovaného jako manžela. Dle §§ 1227, 1228 obč. zák. zůstal by i tak vlastnictvím manželčiným a jeho zlomyslné poškození manželem jest trestným dle § 85 tr. zák. Úmyslné poškození předmětů věna není jich používáním, jež jedině po dobu trvání manželství manželi přísluší. Též právního omylu ohledně vlastnictví nábytku dovolává se zmateční stížnost neprávem. Rozsudek podobného omylu obžalovaného nezjišťuje a neměl k tomu ani příčiny, ježto se obžalovaný na omyl vůbec neodvolával. Jen mimochodem budiž proto poukázáno k tomu, že sám obžalovaný dotyčný nábytek své manželce vrátil, čímž jasně dal na jevo, že se za jeho vlastníka nepokládá. Soud nalézací zjistil též v rozsudku, že veškeré poškození nábytku stalo se zlomyslně a že škoda způsobená převyšuje 200 K. Nelze proto uznati vzhledem ku zásadě §§ 258, 288 čís. 3 tr. ř. další zmateční důvod § 281 čís. 10 tr. ř., jímž domáhá se obžalovaný pouhého odsouzení pro přestupek § 468 tr. zák., ježto poškození skříňe stalo prý se jen nahodile, a ostatní škoda zmíněné výše nedosahuje, podle zákona za provedený.

Čís 555.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

V tom, že někdo za jiného věc prodával nebo byl při prodeji nápomocen méně zkušenému, by docílil výhodnějších cen, nelze ještě spatřovati pleťichy.

(Rozh. ze dne 4. října 1921, Kr II 550/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto na-